

VIIMEINEN LAIVA

KOTKAN
KAUPUNGIN
TEATTERI

Musikaali

VIIMEINEN LAIVA

(The Last Ship)

Ensi-ilta Kotkan kaupunginteatterin Suurella näyttämöllä 8.9.2018

Musiikin sävellys ja laulujen sanat

Sting

Dialogi

John Logan ja Brian Yorkey

Musiikin sovitus ja orkestrointi

Rob Mathes

Suomennos	Mikko Koivusalo
Musiikin sovitus ja orkestrointi	
Kotkan Kaupunginteatterille	Ari Ismälä
Ohjaus	Hanna Kirjavainen (vier.)
Koreografia	Metsälintu Pahkinen (vier.)
Kapellimestari	
Harjoituspianisti	Ari Ismälä
Lavastus	Iita Torvinen
Pukusuunnittelu	Anne Hannula
Valosuunnittelu ja projisoinnit	Mikko Laaksonen ja Paula Penttilä
Äänisuunnittelu	Kaj Gynther
Lauluvalmentaja	Juho Eerola
Seuraajavalot	Katja Helminen, Samuli Holm ja Satu Kaitajärvi
Kampaaja-maskeeraaja	Maarit Parkko-Orimus, apuna Katja Helminen
	Pia Mäkelä
Tarpeisto	Ari Malmi
Näyttämömestari	Petri Salonen / Lotta Herranen
Järjestäjä-kuiskaaja	Paula Takkinen
Pukija	Ismo Forss, Juha Kuusimäki, Pia Mäkelä
Näyttämömiehet	ja Petri Salonen
	Anne Hannula, Kati Kamppinen
Pukujen valmistus	ja Johanna Van Wonterghem
Lavastuksen valmistus	Henry Holopainen, Tuomas Penttilä, Jari Teilas, Samuli Holm ja Essi Lautala
	Juha Lahtinen
Esityskuvat	Tommi Mattila
Juliste	Eeva-Liisa Kuokka
Käsiohjelman toimitus	Anne Punttila
Käsiohjelman taitto	
Esitysoikeudet	Nordic Drama Corner Ltd - Näytelmäkulma Oy

ROOLEISSA

Gideon Fletcher	Miikka Tuominen
Meg Dawson	Anne-Mari Alaspää (vier.)
Tom Dawson	Roni Mäkinen (vier.)
Gideon Fletcher nuorena	Roni Mäkinen
Jackie White	Jarkko Sarjanen
Isä James O’Brien, pappi	Antti Leskinen
Peggy White	Miia Maaranen
Joe Fletcher, Gideonin isä	Kari Kukkonen
Meg Dawson nuorena	Eeva Hautala
Beatrice Dees	Lise Holmberg
Arthur Millburn	Juho Markkanen
Freddy Newlands	Mikkomarkus Ahtiainen
Billy Thompson	Jyri Ojansivu
Davy Harrison	Kari Kukkonen
Adrian Sanders	Mikkomarkus Ahtiainen
Tim	Marko Vanhala
Jessie Flynn	Mirka Mylläri
Sally Barnard	Eeva Hautala
Pam Michaels	Ella Mustajärvi
Sunny	Riikka Pelo

Ylikonstaapeli	Ella Mustajärvi
Kapteeni	Jyri Ojansivu
Vartijat	Juha Kuusimäki ja Petri Salonen
Työmiehet	Ismo Forss, Juha Kuusimäki, Pia Mäkelä ja Petri Salonen
	Harri Heininen, Jari Lääti ja Wiljami Salminen

ORKESTERI

Vesa Kuitunen:
pikkolo, huilu, bassohuilu, klarinetti, bassoklarinetti, tarogato, sopranino- , sopraano-, tenori- ja bassosaksofoni, nokkahuilu, tinapillit ja perkussiot

Jari Lääti:
viulu, mandoliini, irish bouzouki, banjo ja basso

Wiljami Salminen:
teräskielinen kitara, sähkökitara ja mandoliini

Kimi Paunonen:
nylonkielinen kitara, teräskielinen kitara, sähkökitara ja mandoliini

Ari Ismälä:
piano, syntetisaattori, haitari, huilu, huuliharppu, viulu, alttosaksofoni, nokkahuilu ja perkussiot

Jonas Mäki:
kontrabasso, sähköbasso sekä altto- ja baritonisaksofoni

Harri Heininen:
rummut, cajon, perkussiosyntetisaattori, perkussiot ja kellopeli

STING

(s. 1951)

Sting konsertoi Ateenassa 23.7.2018. Kuva: Marios Lolos, Eyevine/Lehtikuva

Englantilainen laulaja, basisti, lauluntekijä ja näyttelijä on moninkertainen Golden Globe- ja Grammy -palkintojen voittaja. Sting, syntymänimeltään Gordon Sumner, nousi maailmanmaineeseen Police-yhtyeensä kanssa vuosina 1977-1986.

Stingin sooloura käynnistyi vuonna 1985 albumilla The Dream of the Blue Turtles. Sting on näytellyt mm. elokuvissa Quadrophonia - 60-luvun kapinalliset ja Dyyni.

Viimeinen laiva -musikaali sijoittuu Stingin lapsuuden maisemiin North Tynesideen, Wallsendin kaupun-

kiin, joka sijaitsee lähellä Newcastlea. Kotkalaisille kuriositeettina kerrottakoon, että merimuseo Vellamon rannassa oleva jäänmurtaja Tarmo rakennettiin siellä vuonna 1907.

Stingin säveltämä musikaali Viimeinen laiva sai ensi-esityksensä Chicagossa vuonna 2014, kiersi sieltä Broadwayn ja Salt Lake Cityn kautta Turkuun ja on nyt Kotkan Kaupunginteatterin ohjelmistossa.

Käydessään Turussa katsomassa säveltämäänsä musikaalia Sting luonnehti kokemustaan:

” Tarina on tietysti minulle tuttu, mutta aivan kuin olisin alkanut ymmärtää suomea esityksen aikana. Käännös tuntui niin luontevalta ja se oli rytmitetty hyvin musiikillisesti. Pystyin seuraamaan tarinaa osaamatta sanaakaan kieltä. Todella merkillistä!

John LOGAN

Amerikkalaisen näytelmäkirjailija John Loganin ensimmäinen näytelmä oli Any Given Sunday, johon hän myöhemmin teki myös elokuvakäsikirjoituksen. Hänen näytelmänsä Red voitti vuonna 2010 useita palkintoja, kuten mm. Tony, Drama Desk, Drama League ja Outer Critics Circle -palkinnot. Hän on kirjoittanut toistakymmentä näytelmää sekä tehnyt käsikirjoituksen mm. elokuvaan Sweeney Todd (Golden Globe -palkinto), The Aviator, Gladiator ja The Last Samurai.

Brian YORKEY

Amerikkalainen, Pulitzer ja Tony Award -palkittu kirjailija Brian Yorkey on kirjoittanut dialogin myös Tom Kittin säveltämään rocktyyliseen draamamusikaaliin Next to Normal. Kaksisuuntaista mielialahäiriötä käsittelevää musikaalia on esitetty myös Suomessa.

Sekä Logan että Yorkey olivat innoissaan Viimeisen laivan aiheesta, musikaalin tekemisessä debytoivan Stingin omista lapsuusmuistoista Wallsendin telakkakaupungissa. Heitä kiehtoivat myös musikaalin teemat, jotka ovat universaaleja: maailmantalouden epävakauden vaikutukset tavallisten työtekevien ihmisten, tässä tapauksessa telakkatyöläisten elämään ja romanttinen rakkaus, joka tottelee tarpeen vaatiessa myös järkeä.

Rob MATHES

Rob Mathes on Emmy-palkittu, Grammy, Tony ja Drama Desk Award -ehdokkaana ollut säveltäjä, tuottaja, sovittaja, laulaja ja laulunsanoittaja. Hän on tuottanut levyjä mm. seuraaville artisteille: Sting, Rod Stewart, Carly Simon, Beth Hart, Vanessa Williams, Bettye LaVette, Matthew Morrison sekä Panic at the Disco-bändille. Rob Mathes on esiintynyt yhdessä Bruce Springsteenin kanssa, jonka kahteen viimeisimpään levyyn hän on tehnyt sovituksia.

Rob Mathesin lauluja ovat levyttäneet mm. Bonnie Raitt, Oleta Adams, Aaron Neville, The Rascal Flatts, David Sanborn, Wynonna Judd ja Vanessa Williams. Hän kirjoitti yhdessä Stingin kanssa lauluja Stingin albumiin The Last Ship ja on tehnyt alkuperäiset sovitukset saman tähän saman nimiseen musikaaliin. Hän myöskin järjesti Stingin maailmankiertueen Royal Philharmonic Orchestran kanssa ja toimi orkesterin kapellimestarina.

VIIMEISEN LAIVAN OHJAUKSESSA

Olen viettänyt nuoruuteni Rööperissä, Helsingin Herne-
saaren telakan välittömässä läheisyydessä. Ikkunastani
kantautuivat Wärtsilän telakan äänet sumutorvineen
ja työvuoron päättymisistä kertovine pilleineen. Hitsi-
pillien loimotus, kiskojen kolinat ja teräksen kirsunta
ruostuneiden nostureiden vaihtaessa asentojaan kuu-
luivat nuoruuteni audiovisuaaliseen maisemaan. Sini-
sissä haalareissa kypäräpäiset duunarit pyöräilivät aa-
mutuimaan ikkunani ohi.

Telakka ja Sting nostavat mielikuvia nuoruudestani.
Policen ”Message in the Bottle” soi karrelle laittautu-
essamme nyt jo vainaana makaavan parhaan ystävät-
täreni kanssa iltakarkeloihin. Näen Stingin Vespan se-
lässä Quatrophenia -elokuvan mystisenä mod-jengin
pomona Acena. Näen itseni tyhjentämässä säästötilini
ja matkaamassa tuhansien kilometrien päähän Göte-
borgiin Stingin ensimmäisille soolo-keikoille The Police
yhtyeen jälkeen ja lopulta itkeväni harmitusta yhdessä
haikeasti etäisyyksien päässä lavalla soivan klarinetin
kanssa, kun näen idolini vain muurahaistakin pienem-
pänä mustana pisteenä.

Sting eli lapsuutensa työläisperheessä Wallsendin
telakan tuntumassa tasan 13 vuotta aikaisemmin kuin
minä omaani Rööperissä. Meillä muuten on sama syn-
tymäpäivä! Hän kertoo kuinka lapsena tuli raahatuksi
kadun varteen, kun Hänen kuninkaallinen korkeutensa
Kuningatar Elisabeth vieraili Koillis-Englannin telakka-
alueella. Sting kertoo kuinka hänen katseensa koh-
tasi panssariautossa kättä heiluttavan kuningattaren
kanssa. Siihen aikaan yleisesti uskottiin että siniverisen
kosketuksella tai jopa katseella saattoi olla ihmeellisiä
parantavia voimia. Liekö ollut magiikkaa, mutta silloin
Sting päätti, että hänen paikkansa ei ole tungeksivan
yleisön joukossa, vaan enemmänkin autossa kuningat-
taren kanssa.

Kun palaan vielä nuoruusmuistooni, näen itseni tui-
jottamassa Göteborgin sateisella pääkadulla sijaitsevan

hienostohotellin ikkunan takana iloisesti remakoivaa
Stingiä. Hän on bändeineen juhlimassa onnistunutta
keikkaa. Katseemme eivät kohdanneet, enkä päättänyt
mitään suurta elämäni suunnasta. Olisi ehkä pitänyt?
Muistan vain ajatelleeni että lähietäisyydeltä hän näyt-
tää ihan tavalliselta jampalta, jopa arkiselta.

Sanotaan että monet taiteilijat tekevät samaa teos-
ta kerta toisensa jälkeen. Käsittelyssä on teos teoksel-
ta jokin taiteilijaa pohdituttava aihe ja sen variaatiot.
Viimeisen Laivan ohjaustyö on todellinen lottovoitto
Sting-fanille! Teksti ja varsinkin musiikki sisältää kaikki
ne ainekset, joita pidän oman ohjaajantaiteeni inspi-
raation lähteinä. Siinä kohtaavat pyhä ja maallinen sekä
yhteiskunnallinen eetos ja myyttinen todellisuus. Kun
soppaan lisätään vielä valveutunut ja loistava Kotkan
Kaupunginteatterin työyhteisö, tunnen itseni kuningat-
tareksi- Sting vierelläni.

Helsingissä 19.8.2018

Hanna
KIRJAVAINEN,
ohjaaja

Hanna Kirjavainen on dramaturgi-ohjaaja ja
teatteritaiteen maisteri. Hänen viimeaikaisia
ohjaustöitään on Jyväskylän kaupunginteatterin
Peter Pan-musikaali ja Kajaanin kaupunginteat-
terin kohua herättänyt Valkoinen Peura. Vuonna
2017 hän sai Suomen teatteriohjaajien- ja dra-
maturgien liiton Vuoden Ohjaaja-tunnustuksen
monipuolisesta työstään.

Kuvaaja: Jaakko Vuorenmaa

Metsälintu
PAHKINEN
koreografi

”Tämä on minun kirkkoni” sanoo Viimeisen Laivan isä
O’Brien katsoessaan lempeästi kantapubissa istuvia
seurakuntalaisiaan.

Viimeinen Laiva on upeaa Stingin musiikkia sisältä-
vä koskettava musikaali, jossa on vauhdikkaita tans-
seja, viiltävää mustasukkaisuusdraamaa, huumoria ja
huikaisevaa visuaalisuutta. Raikasta on se, että klassis-
ten pääroolien lisäksi isossa ja merkittävässä roolissa
on yhteisö.

Yhteisöllisyydestä puhutaan, siis nimenomaan pu-
hutaan tällä hetkellä monissa medioissa. Keskuste-
luissa tuntuu usein unohtuvan, että dialoginen yhte-
ys ihmisten välillä on paljon muutakin kuin sanallista
kommunikaatiota. Usein merkittävimpiin muistoihim-
me yhteisöllisyydestä liittyy jokin kehollinen kokemus.
Tämän musikaalin esiin tuoma yhteisö on kovassa pai-
kassa; työttömyys vaivaa, apatia on vallannut koko ky-
län ja tulevaisuutta ei ole. En paljasta loppuratkaisua,
mutta vihjaan: Kun yksi uskaltaa tarttua toivoon ja saa
kaapattua mukaansa edes yhden kanssakulkijan, toi-
vo voi levitä koko yhteisöön. Voimme yhdessä vaipua
apatiaan, mutta voimme myös yhdessä nousta sieltä.

Olemme olemassa toisillemme kehoina. Omaa keho-
amme kuuntelemalla meidän jokaisen on mahdollista
tehdä arvokkaita havaintoja. Kun saamme haltuumme
sen hiljaisen tiedon ja viisauden, joka kehossamme on,
rakentuu vahva pohja yhteisöllisyydelle.

Viimeisen laivan yhteisö tekee huikean ponnistuksen
noustakseen masennuksesta ja toivottomuudesta. Ter-
vetuloa mukaan laivaan seuraamaan tätä järisyttävää
kokemusta!

Metsälintu Pahkinen (1971) on koulutukseltaan
Tanssi-ilmaisun opettaja ja Tanssitaiteen Mais-
teri. Hän on toiminut tuotteliaana vapaan ken-
tän koreografina, esiintyjänä ja tuottajana yli 20
vuoden ajan. Pahkisen teoksia on esitetty tanssi-
musiikki- ja teatterifestivaaleilla ympäri suomea.
Päätoimisena tanssin ja kehollisen ilmaisun leh-
torina hän toimii Metropolian Esittävän Taiteen
koulutusohjelmassa 12 vuotta

Pauhu hitsatessa panee raudan kyljet kirskumaan
Mukana oon - veljeys se meissä elää
Mukana oon - hiiteen kellokortti nyt
Mukana oon - teemme kaikkemme sen eteen
että pääsee laiva veteen
Sakki näin on päättänyt!

Telakka on meille kaiken keskipiste
Sielussa rauta, terässydän lyö
Me rakennamme laivan ja se on meidän työ
Loppu telakan myös hengiltä meidät syö

Kuvaaja: Jiri Halttunen

Anne-Mari ALASPÄÄ

”Olen vastikään kotikaupunkiini paluumuuttanut helsinkiläinen näyttelijä. Valmistuin Teakista Teatteritaiteen maisteriksi keväällä 2015 ja suoraan valmistuttuani suuntasin Jyväskylän kaupunginteatteriin kiinnitykselle ja siellä viihdyinkin lopulta kolme vuotta aina viime kevääseen saakka, jonka jälkeen olen nyt ensi kertaa freelancer-näyttelijänä. Olen myös vieraillut Teatteri Takomossa ja muutama vuosi sitten mm. Tellus-nimisessä tv-sarjassa.

Varsinkin Jyväskylässä ehdin olla mukana monissa itselle tärkeissä ja merkityksellisissä esityksissä, joista voisi mainita ainakin legendaarisen Kaisa Korhosen ohjaaman Elämänmeno-näytelmän, jossa sain näyttellä nuoren Marjan roolin ja Eljas Liinamaan koskettavan muistia, muistisairautta ja elämänmittaista ihmissuhdetta käsittelevän Katoava maa -esityksen.

Viimeinen laiva on neljäs musiikaali, jossa olen mukana ja nyt ensi kertaa näin isossa osassa, joten jännitystä ja innostusta on valtavasti. Musikaali on eräänlainen teatterin kuninkuuslaji, jossa minulle kaikki rakkaat teatterin osa-alueet eli musiikki, liike, tanssi ja tietysti näytteleminen tukevat ja ilmaisevat samoja teemoja ja tarinaa omilla keinoiltaan. Tässä teoksessa kukin hahmo niin yksilöinä kuin yhteisönä etsii

ja löytää uudelleen identiteettinsä sekä voimansa ja se matka on sekä yleisinhimillinen, että mielenkiintoinen ja tärkeä.”

Kuvaaja: Tommi Mattila

Roni MÄKINEN

”Olen 18-vuotias kotkalainen jäpikkä. Rakastan teatteria ja laulamista. Sain viisi vuotta sitten ensikosketuksen teatteriin Kotkan Nuorisoteatterin ja Kotkan Kaupunginteatterin kanssa yhteistyössä tehdyssä Räjähdysvaara-näytelmässä ja jäin koukuun. Siitä lähtien olen ollut kesäisin kesäteattereiden tuotoksissa, mm. Grease- musikaalissa Korvenkylässä ja Kotkan Kaupunginteatterin näytelmissä. Ensimmäinen suuri roolini oli Perts Kotkan Nuorisoteatterin Pertsassa ja Kilussa. Wau!

Teen paljon laulukeikkoja ja teatteri on antanut esiintymiskokemusta ja rohkeutta uusiin haasteisiin. Yksikään keikka ei ole samanlainen. Olen saanut myös kokea elokuvan tekemisen salat. Olen esiintynyt lyhytelokuvassa Ajatuksia rakkaudesta ja elokuvassa Suomen hauskin mies, joka oli upea kokemus ammattilaisten seurassa.

Yllätyksekseni sain nuoren Gideonin osan Viimeissä laivassa. Olen otettu. Osa on vaativa- tämä poika joutuu nyt isoihin kenkiin. Hiukan jännittää”

Kuvaaja: Heidi Noponen

Miikka TUOMINEN

”Olen Hämeestä maailmalle lähtenyt monikaupunkilainen ja esitystaiteen sekatyöntekijä. Lahden kaupunginteatteri antoi ensimmäiset eväät tälle matkalle ja ne ovat karttuneet sittemmin Helsingin Yliopilasteatterissa, Tampereen näyttelijätyön laitoksella, freelancerina Helsingin lukuisissa teatterissa ja tv-tuotannoissa sekä viimeisimpänä Jyväskylän kaupunginteatterissa. Nytemmin oppia antaa Kotkan Kaupunginteatteri.

Suurena haaveena tällä alalla on työn monipuolisuuden ylläpitäminen. Haastavat roolit, erilaiset työnkuvat sekä tekotavat, yhteistyö uusien ihmisten kanssa ja itsensä liikkeessä pitäminen ovat toimineet tähän asti. Ja nyt Kotkaan muuttaminen ja uudet kuviot ovat polttoainetta tähän missioon.

Gideonin rooli Viimeisessä laivassa on minulle haastava ja inspiroiva työ. Musikaalin kerronnan, laulun ja draamallisten kohtausten yhdistäminen mahdollisimman saumattomaksi kerronnaksi on loputtomasti syventyvä prosessi. Roolihahmoon tutustuminen ja ”hänen” eläväksi sekä monimuotoiseksi kehittämisenä on minulle olennaista ja mielekkäintä. Matka Viimeisen laivan kanssa tulee varmasti olemaan mielenkiintoinen koko näytäntökauden.”

VIIMEINEN LAIVA – KAPPALEET

Prologi
Kuolevaisten saari- osa I
Kuolevaisten saari- osa II
Kuolevaisten saari- osa III
Ennallaan
Syyskuun tuulet
Laivanrakentajat
Ei pidä luottaa merimieheen
Isän saappaat
Viimeinen laiva- osa I
Seilataan pois
Viimeinen laiva- osa II
Kuinka on, Meg?
Ei muuta oo
Tanssitaan
Viimeinen laiva- osa III

VÄLIAIKA

Rouva Dees’in vuodatus
Tappelupukari oppi tanssimaan
Ei muuta oo- kertaus
Ikään kuin
Hymni
Kunnioittakaa vainajaa
Muodollinen diili (suom. sanat Ari Ismälä)
Ei sama kuu
Maanalainen joki
Kummitusjuttu
Seilataan pois- kertaus
Syyskuun tuulet- kertaus
Viimeinen laiva- finaali

TARMO TESTASI KOTKAN TELAKAN KYVYT

Toimittaja **Reijo Hämäläinen** on kirjoittanut vuonna 1998 kirjan

Sahalla sorvattu, telakalla taottu

- Sata vuotta metallityöväen ammattiyhdistystoimintaa Kotkassa

Kotkan Telakka Oy:n portit sulkeutuivat Hietasessa viimeistä kertaa lokakuun lopulla 1996. Konkurssiin ajautuneen yhtiön viimeinen iso työ oli Nesteen tankkeri Lunnin korjaus. Sadat telakan ja sen alihankkijoiden työntekijät jäivät vaille työtä. Neljännesvuosisata kotkalaista telakkatoimintaa oli lopussa.

Kotkalainen telakkatyö nousi merkittäväksi toimialaksi 1970-luvun alussa. Wärtsilän Konepaja Oy rakensi ensin telakan Hietaseen. Muutaman vuoden päästä sille teki seuraa Valmet Oy. Se perusti telakan Puistolaan, nykyiseen Katariinan kaupunginosaan vanhan öljysataman kupeeseen. Kotkan Telakoilla teki työtä käynnistysvaiheen jälkeen viitisen sataa alueen metallityöntekijää.

Kotkan telakat olivat alan isojen yritysten omistamia. Niillä ei ollut omia tuotteita. Wärtsilän uivalla telakalla keskityttiin erityisesti laivankorjaukseen. Sen ohella telakan levyhallissa valmistettiin osia isommille telakoille. Valmetin Kotkan telakan tärkein tehtävä oli tehdä osia yhtiön Vuosaaren telakalle. Pitkään tehtiin esimerkiksi norjalaisten tankkereiden hyttilohkoja. Saatuaan uivan telakan myös Valmet alkoi korjata laivoja Kotkassa.

Laivojen korjaus oli yhtiöille hyvin kannattanutta toimintaa vuosien ajan. Erityisesti sopimukset Neuvostoliiton kalastusalusten korjauksesta turvasivat töitä jopa vuosiksi eteenpäin muuten suhdanneherkällä alalla.

Työ telakoilla kysyi työntekijöiltä sopeutumista hankliin ja muuttuviin oloihin. Erityisesti syys- ja talviajan hyttävät viimat, jäiset kannet, pimeys ja ahtaat tilat tehdä työtään vaativat telakan väeltä varovaisuutta, pitkää pinnaa ja ammattitaitoa.

Suomalaisen telakkatoiminnan ajautuminen kriisiin 1980-luvun puolivälin jälkeen ravisutteli myös Kotkan telakoita. Työt vähenivät, henkilöstöä lomautettiin. Kun sitten Valmet ja Wärtsilä yhdistyivät vuoden 1987 alussa Wärtsilä Meriteollisuudeksi, fuusioitiin myös Kotkan telakat. Puistolan telakka tyhjeni ja sen henkilöstö siirtyi Hietaseen. Parhaista ajoista sen määrä oli vähentynyt jo selvästi.

Monien kilpailijamaiden maksama telakkatuki, Aasian ja Puolan telakoiden halvat hinnat sekä Neuvostoliiton tilausten tyrehtyminen veivät Wärtsilä Marinen konkurssiin jo parin vuoden päästä. Edes valtion myöntä-

mä, tuntuva ja kiistelty telakkatuki ei sitä pelastanut. Kotkalaisille olivat tarjonneet töitä vuosikymmenen lopulla lähinnä Suomen valtion alusten kunnostustyöt.

Kotkassa ei haluttu luopua paikalliselle yritystoiminnalle tärkeäksi käyneestä telakasta. Pian Marinen konkurssin jälkeen telakan lähes 250 palkollisen työllistäjäksi synnytettiin Kotkan Telakka Oy vuoden 1989 lopulla. Sen osakkaita olivat elinkeinoyhtiö Cursorin edeltäjä Kotkan Portti Oy, Turun korjaustelakka ja uuden telakkayhtiön johtoryhmä. Turkulaisten tilalle tuli osakkaaksi pian venäläinen Baltic Shipping Company. Sen toivottiin tuovan Kotkaan laivoja korjattavaksi.

Telakalla riitti vaihtelevasti töitä 1990-luvun laman aikana. Osa saaduista töistä osoittautui kuitenkin kannattamattomiksi eikä esimerkiksi hotellilaiva Veksasta saatu koskaan maksuja. Muita telakan isoja korjaustöitä olivat mm. matkustajalaiva Georg Ots, Wasa Queen ja Kotkaan jäänyt museolaiva Tarmo.

Vuonna 1907 Newcastlessa valmistetun Tarmon kunnostus oli työnä vaativa. Sen onnistumista pidettiin osoituksena kotkalaisen telakkaosaamisen korkeasta tasosta. Oman väen ohella Tarmo työllisti noin 250 alihankkijoiden työntekijää.

Kotkan telakan toiminta hyttyi 1990-luvun puolivälissä. Rahoittajilla ei riittänyt uskoa kotkalaisten lailla telakan mahdollisuuksiin. Edes yhtiön johdon viimeinen ponnistus kehittää Hietasessa konepajatoimintaa ja hakeutuminen yrityssaneeraukseen eivät tuottaneet toivottua tulosta.

kotkanteatteri.fi

#kotkankaupunginteatteri

#viimeinenlaiva

#thelastship

